

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. v právní věci žalobkyně: **H.T.**, nar. **XX**, státní příslušnost Ukrajina, t. č. bytem **XX**, zastoupena Mgr. Janem Zrnovským, advokátem se sídlem Moskevská 637/6, Liberec 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/ 3, Praha 7, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2016, č. j. OAM-180/ZA-ZA11-ZA15-2016,**

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 10. 3. 2016, č. j. OAM-180/ZA-ZA11-ZA15-2016, s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Mgr. Janu Zrnovskému, advokátovi se sídlem Moskevská 637/6, Liberec 1, se přiznává odměna za zastupování žalobkyně ve výši 6 800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zastavil řízení o žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu z důvodu nepřipustnosti žádosti podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a určil, že státem příslušným k posouzení žádosti je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některé z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), Polská republika.

V žalobě žalobkyně namítala, že v Polsku hrozí reálné riziko, že její azylová žádost

nebude řádně vyhodnocena, což by vedlo k jejímu přemístění na Ukrajinu a tím i k porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Skutečnost, že na úrovni Evropské unie nebylo vydáno žádné rozhodnutí deklarující systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polsku, dle žalobkyně neznamená, že k těmto nedostatkům v azylových řízeních v Polsku nedochází. Existují dohledatelné zprávy, které uvádějí, že s žadateli o mezinárodní ochranu z Ukrajiny je v Polské republice v rámci azylového řízení zacházeno nevhodným způsobem a azyl je udělen pouze minimu z nich. Z těchto zpráv je zjevné, že žádosti ukrajinských žadatelů o azyl nejsou náležitě zkoumány, a správní orgány Polské republiky nevyhodnotí žádost o mezinárodní ochranu ve prospěch žadatele ani v případech, v nichž v jiných zemích mezinárodní ochrana udělována je, a to včetně České republiky. Skutečnost, že Polská republika je považována za bezpečnou zemi původu, nevypovídá nic o dodržování všech závazků plynoucích z mezinárodních smluv. K vyřízení polského víza ze strany žalobkyně došlo na základě vnějších okolností, neboť vzhledem k problematické situaci na VISAPOLYTE na Ukrajině jí nebyla dána možnost žádat o vízum na české ambasádě, jak by si bývala přála.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že trvá na správnosti napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že postupoval v souladu s Dublinským nařízením. Dle žalovaného žalobkyně v Polsku nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve smyslu zákona o azylu. Polská republika je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopna dodržování lidských práv a právních předpisů také zajistit, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží na dodržování těchto práv. Polská republika je také považována za bezpečnou zemi původu, nejen Českou republikou, ale i ostatními státy Evropské unie. Dle žalovaného se žalobkyni nepodařilo prokázat existenci důvodné obavy, že v Polské republice bude vystavena reálné hrozbě mučení, nelidského či ponižující zacházení, resp. že by v Polské republice existovaly v přijímací proceduře pro žadatele o azyl systémové nedostatky.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně přijela do České republiky dne 12. 2. 2016 a dne 19. 2. 2016 zde požádala o mezinárodní ochranu. Dne 24. 2. 2016 žalobkyně poskytla údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Sdělila, že pochází z Dněpropetrovské oblasti a do Česka přicestovala dne 12. 2. 2016 autobusem přes Polsko. O mezinárodní ochranu žádá proto, že zde žije její babička, která potřebuje pomoc kvůli návštěvám nemocnice, dalším důvodem je současná situace na Ukrajině, kde je válka. Žalobkyně uvedla, že nebydlí přímo v oblasti, která je zasažena konfliktem, ale mezi lidmi je spousta zbraní a žalobkyně se necítí bezpečně, na Ukrajině jí někdo stále vyhrožoval, nakonec jim zabil krávu a psa. Žalobkyně je přesvědčena, že pokud by na Ukrajině zůstala, někdo by ji pronásledoval. Peníze na vízum a cestu jí poslala babička. Téhož dne byl s žalobkyní proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, při kterém žalobkyně doplnila, že se obrátila na agenturu, které řekla, že chce do České republiky. Bylo jí oznámeno, že české vízum jí vyřídít nemohou, ale polské schengenské ano. Žalobkyně se v této oblasti neorientuje, proto souhlasila. O mezinárodní ochranu v Polsku nepožádala, protože má babičku v České republice. Do Polska by se vrátila, jen pokud by jí nic jiného nezbývalo. Písemností ze dne 9. 3. 2016 Polská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu.

Z žalobou napadeného rozhodnutí plyne, že se žalovaný předně zabýval tím, zda

vůbec je ve smyslu nařízení Dublin III dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany. Podle čl. 7 uvedeného nařízení přistoupil žalovaný k hodnocení kritérií obsažených v čl. 12 a uzavřel, že žalobkyně byla dne 19. 2. 2016, kdy podala žádost o mezinárodní ochranu na území České republiky, držitelkou schengenského víza vydaného Polskou republikou dne 21. 1. 2016 v Charkově s platností ode dne 28. 1. 2016 do dne 27. 3. 2016, počtem 20 dní pobytu a dvojnásobným vstupem. V případě žalobkyně je tak dle žalovaného nezbytné aplikovat kritérium uvedené v čl. 12 nařízení Dublin III. Žalovaný se dále zabýval skutečností, zda v případě Polské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Uvedl, že na úrovni Evropské unie, ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů či Soudního dvora Evropské unie, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členský stát Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polské republice dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Polské republiky, jak to aktuálně učinil například v případě Řecka. Také skutečnost, že v Polské republice ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, svědčí dle žalovaného o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému. Dle přesvědčení žalovaného ani žalobkyni nehrozí v Polské republice nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalovaný tedy uzavřel, že Polská republika je příslušná k posouzení žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany a v souladu s postupem dle čl. 18 nařízení Dublin III je povinna žalobkyni přijmout zpět na své území a dokončit posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu.

Ve věci proběhlo dne 31. 5. 2016 ústní jednání, při kterém žalobkyně prostřednictvím ustanoveného právního zástupce i žalovaný setrvali na svých stanoviscích. Žalobkyně k prokázání svých tvrzení navrhovala provést důkaz zprávami z internetových zdrojů označených v žalobě a výsledkem své babičky, která je připravena poskytnout žalobkyni pomoc, aby mohla na území České republiky zůstat.

Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná. Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Příslušnost jiného členského státu Evropské unie žalovaný stanovil na základě čl. 3 nařízení Dublin III. Podle odst. 1 věty druhé tohoto ustanovení žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Dle čl. 7 odst. 2 nařízení Dublin III se členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v této kapitole, určuje na základě stavu v době, kdy žadatel podal první žádost o mezinárodní ochranu v některém členském státě. Pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil (čl. 12 odst. 2 věta první nařízení Dublin III).

V projednávané věci je nesporné, že žalobkyně byla v době podání žádosti o mezinárodní ochranu na území České republiky dne 19. 2. 2016 držitelkou platného národního víza vydaného Polskou republikou dne 21. 1. 2016 v Charkově s platností ode dne 28. 1. 2016 do dne 27. 3. 2016, a proto je na základě pravidel pro určení příslušnosti členského státu obsažených v kapitole III, konkrétně čl. 12 odst. 2, nařízení Dublin III k posouzení žádosti žalobkyně příslušná Polská republika, která přijala příslušnost k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. Žalobkyně však zpochybňuje, že je možné ji do tohoto státu přemístit, jinými slovy domáhá se výjimky z aplikace pravidel pro určení příslušnosti na základě čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III, dle které není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

Jak vysvětlil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016 - 37 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), uvedená úprava byla přijata v reakci na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (rozsudek velkého senátu ze dne 21. 1. 2011, M. S. S. proti Belgii a Řecku, stížnost č. 30696/09) a judikaturu Soudního dvora Evropské unie (rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech N. S. proti Secretary of State for the Home Department, C - 411/10, a M. E. a další proti Refugee Applications Commissioner a Minister for Justice, Equality and Law Reform, C - 493/10, Sb. rozh., I - 13905). Soudní dvůr vycházel z toho, že evropský azylový systém je vystaven na zásadě vzájemné důvěry a předpokladu, že zacházení s žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv Evropské unie, Ženevské úmluvy i Evropské úmluvy o lidských právech, jinými slovy na domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí a žadatele o mezinárodní ochranu je do něj možné přemístit. Dovodil však, že tato domněnka je vyvratitelná, jelikož nelze vyloučit, že systém v praxi v určitém členském státě naráží na závažné funkční problémy, tudíž existuje riziko, že žadatelé o mezinárodní ochranu budou v případě přemístění do tohoto státu vystaveni zacházení, které je neslučitelné s jejich základními právy. Možnost vyvrácení domněnky nicméně neznamena, že jakékoli porušení základního práva určitým členským státem se automaticky dotýká povinnosti členských států dodržovat pravidla pro určení příslušnosti k posouzení žádosti a že do tohoto určitého státu nelze žadatele přemístit. Je tomu tak pouze tehdy, kdy je třeba vážně se obávat, že dochází k systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení.

Primárně je tedy třeba vycházet z toho, že Polská republika je bezpečnou zemí, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. K opačnému závěru by bylo možné dospět pouze tehdy, pokud by byl prokázán opak. To se v daném případě nestalo. Soud neprováděl důkaz zprávami z internetových zdrojů, kterými žalobkyně chtěla prokázat, že

polské správní orgány zastávají názor, že Ukrajinci z východu země by měli především využít tzv. alternativy vnitřního přesídlení, a udělují mezinárodní ochranu nižšímu počtu žadatelů než např. Česká republika. Soud dospěl k závěru, že žalobkyní předložené důkazy nemohly vést k vážným obavám o dostatečně intenzivních nedostatcích. Skutečnost, že polské orgány přísněji posuzují možnost vnitřního přesídlení, nepředstavuje dle krajského soudu okolnost, pro kterou by byl dán důvod vážně se obávat, že žádost žalobkyně nebude v Polsku dostatečně posouzena a že dojde k jejímu navrácení na Ukrajinu v rozporu se zásadou non-refoulement. Přísnější přístup totiž sám o sobě ještě neznačí, že žádosti o mezinárodní ochranu nejsou dostatečně posuzovány.

V souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu navíc nelze současný konflikt na Ukrajině klasifikovat jako totální, tedy takový, kdy by každý civilista byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy, a je lokalizován v Doněcké a Luhanské oblasti na (srovnej např. rozsudek ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68, publ. pod č. 1840/2009 Sb. NSS, usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17, ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 – 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 – 69, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, a mnohé další). Žalobkyně pochází z Dněpropetrovské oblasti, již se ozbrojený konflikt bezprostředně netýká a není tedy zřejmé, jakým způsobem by dle jejího názoru mělo v souvislosti s polským azylovým řízením dojít k porušení zákazu nelidského a ponižujícího zacházení. Soud neprováděl ani výslech babičky žalobkyně, neboť ten pro posouzení důvodnosti žaloby považoval za zcela irrelevantní.

Postup, kterého se žalobkyně domáhá (tj. posouzení její žádosti v České republice, nikoli v Polské republice, která je podle kapitoly III nařízení Dublin III příslušná), by ve své podstatě obcházel pravidla a smysl nařízení Dublin III. Cíli tohoto nařízení je nejen racionalizace posuzování žádostí o azyl (mezinárodní ochranu) a zabránění zahlcení systému povinností státních orgánů zabývat se několikanásobnými žádostmi podanými stejným žadatelem, ale také zvýšení právní jistoty, pokud jde o určování státu odpovědného za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Tím nařízením směřuje k eliminaci tzv. *forum shopping*, respektive *asylum shopping*. Jakkoli může být snaha žalobkyně o posouzení její žádosti v České republice, kde má babičku, lidsky pochopitelná, z výše uvedených důvodů jí nelze vyhovět.

S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Ustanovenému zástupci žalobce náleží odměna v souladu s § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) za dva úkony právní služby, tj.

první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, je-li klientovi zástupce ustanoven soudem, a účast na jednání před soudem ve výši 6 200 Kč. Výše hotových výdajů byla stanovena podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, taktéž za dva úkony právní služby, ve výši 600 Kč. Zástupci žalobce tedy náleží odměna celkem ve výši 6 800 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 31. května 2016

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.,
soudkyně